

Byla C-443/19**Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį****Gavimo data:**

2019 m. birželio 7 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas:

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Ispanija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2019 m. balandžio 24 d.

Pareiškėja:

Vodafone España S.A.U.

Atsakovė:

Diputación Foral de Guipúzcoa

Pagrindinės bylos dalykas

Skundas dėl *Tribunal Económico-Administrativo Foral de Gipuzkoa* (Gipuskoa provincijos regioninis ekonominis-administracinis teismas; toliau – T.E.A.F.) sprendimo, kuriuo atmetami administraciniai skundai, pateikti dėl sprendimų, kuriais iš dalies patenkinti prašymai taikant atvirkštinį apmokestinimą ištaisyti ir grąžinti turto perleidimo ir dokumentais įformintų teisinių sandorių mokesčių už koncesiją, suteikiančią teisę privačiai naudotis viešuoju radijo spektru.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Pagal SESV 267 straipsnį pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą skirtas nustatyti, ar nacionalinės teisės aktas, pagal kurį bendruoju turto perleidimo ir dokumentais įformintų teisinių sandorių mokesčiu, apskritai taikomu administracinei viešojo turto koncesijai, apmokestinamas telekomunikacijų operatorės, jau privalančios mokėti kitą rinkliavą, vadinamą spektro rinkliava, naudojimasis radijo dažniais, atitinka Direktyvą 2002/20.

Prejudicinis klausimas

„Ar 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (2002 m. balandžio 24 d. *Europos Bendrijų oficialusis leidinys* Nr. 108) 13 straipsnį ir atitinkamus papildomus šios direktyvos straipsnius reikia aiškinti taip, jog pagal juos Ispanijos Karalystei ir visų pirma mokesčių požiūriu autonominei istorinei Gipuskoa provincijos teritorijai neleidžiama bendroju turto perleidimo ir dokumentais įformintų teisinių sandorių mokesčiu, kuris apskritai taikomas administracinei viešojo turto koncesijai pagal šį mokesčių reglamentuojančius regioninius teisės aktus, apmokestinti telekomunikacijų operatorės teisės naudoti radijo dažnius, kai ji jau apmokestinta vadinamąja spektro rinkliava?“

Nurodomos Sąjungos teisės nuostatos

Sąjungos teisės nuostatos

2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų direktyva), visų pirma 12 ir 13 straipsniai.

Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencija

2012 m. liepos 12 d. Sprendimas *Vodafone España ir France Telecom España* (C-55/11, C-57/11 ir C-58/11, EU:C:2012:446).

2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimas *Albacom ir Infostrada* (C-292/01 ir C-293/01, EU:C:2003:480).

1982 m. spalio 6 d. Sprendimas *Cilfit ir kt.* (283/81, EU:C:1982:335).

2019 m. sausio 30 d. Sprendimas *Belgija / Komisija* (C-587/17 P, EU:C:2019:75).

2017 m. kovo 15 d. Sprendimas *Aquino* (C-3/16, EU:C:2017:209).

2014 m. liepos 17 d. Sprendimas *Torresi* (C-58/13 ir C-59/13, EU:C:2014:2088).

2015 m. rugsėjo 9 d. Sprendimas *X ir van Dijk* (C-72/14 ir C-197/14, EU:C:2015:564).

2017 m. sausio 18 d. Sprendimas *IRCCS – Fondazione Santa Lucia* (C-189/15, EU:C:2017:17).

Nurodomos nacionalinės teisės nuostatos

2003 m. lapkričio 3 d. *Ley 32/2003, General de Telecomunicaciones* (Bendrasis telekomunikacijų įstatymas Nr. 32/2003).

2014 m. gegužės 9 d. *Ley 9/2014, General de Telecomunicaciones* (Bendrasis telekomunikacijų įstatymas Nr. 9/2014).

1987 m. gruodžio 30 d. *Norma Foral General Tributaria del territorio histórico de Guipuzkoa, del impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados* (Istorinės Gipuskoa provincijos teritorijos bendrasis regioninis įstatymas dėl apmokestinimo turto perleidimo ir dokumentais įformintų teisinių sandorių mokesčiu; toliau – Bendrasis regioninis apmokestinimo įstatymas).

2002 m. gegužės 23 d. *Ley 12/2002, por la que se aprueba el Concierto Económico con la Comunidad Autónoma del País Vasco* (Įstatymas Nr. 12/2002, kuriuo patvirtinamas ekonominis susitarimas su Baskų krašto autonomine sritimi).

2003 m. lapkričio 3 d. *Ley 33/2003 del Patrimonio de las Administraciones Públicas* (Įstatymas Nr. 33/2003 dėl viešojo administravimo institucijų turto).

Trumpas faktinių aplinkybių ir pagrindinės bylos aprašymas

- 1 2018 m. balandžio 23 d. *Vodafone España, S.A.U.* administracinės teisenos tvarka kreipėsi į teismą dėl 2018 m. vasario 15 d. T.E.A.F. sprendimo panaikinimo; minėtu sprendimu atmesti skundai, pateikti dėl 2016 m. vasario 25 d. *Servicio de Impuestos Indirectos y Tributos Medioambientales* (Netiesioginių mokesčių ir aplinkos apsaugos mokesčių tarnyba) sprendimų, kuriais iš dalies patenkinti prašymai taikant atvirkštinį apmokestinimą ištaisyti ir grąžinti turto perleidimo (ITP) ir dokumentais įformintų teisinių sandorių (AJD) mokestį arba ITPO (*Impuesto de Transmisiones Patrimoniales Onerosas* (brangaus turto perleidimo mokestis); toliau – ITPO) už koncesiją, suteikiančią teisę privačiai naudotis viešuoju radijo spektru.
- 2 Savo skunde minėta bendrovė nurodė, kad taikydama atvirkštinį apmokestinimą pagal ITPO reglamentuojantį įstatymą ji nusprendė, kad šis apmokestinimas netaikytinas tiek dėl apmokestinamosios vertės apskaičiavimo (kuris buvo ištaisytas 2016 m. vasario 25 d. sprendimais), tiek dėl to, kad pačiu mokesčiu pažeidžiami Europos Sąjungos teisės aktai.
- 3 2018 m. rugsėjo 6 d. *Diputación Foral de Gipuzkoa* (Gipuskoa provincijos regioninė taryba) pateikė atsiliepimą į skundą, kuriame paneigė, kad taikomas tariamas dvigubas apmokestinimas, remdamasi tuo, kad pagal Bendrąjį regioninį apmokestinimo įstatymą mokestis ir rinkliava skiriasi.
- 4 2019 m. sausio 23 d. prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas priėmė nutartį, kuria šalims nustatė terminą argumentams pateikti, kad jos išreikštų nuomonę dėl su aiškinimu susijusio klausimo pateikimo Teisingumo Teismui siekiant su juo pasikonsultuoti dėl to, kaip turi būti aiškinamas Direktyvos 2002/20/EB 13 straipsnis, tam, kad būtų nustatyta, ar pagal ją valstybei narei nedraudžiama nustatyti mokesčių už teisę naudotis radijo dažniais (vadinamoji spektro rinkliava), kai kartu su šiais mokesčiais turi būti mokama kita

papildoma rinkliava, atsirandanti dėl bendro vidaus mokesčio, kurį taikant administracinė koncesija, suteikianti teisę privačiai naudotis su minėtais dažniais susijusiu viešuoju radijo spektru, laikoma brangaus turto perleidimu.

Esminiai pagrindinės bylos šalių argumentai

- 5 grįsdama savo reikalavimą panaikinti minėtą apmokestinimą, pareiškėja iš esmės teigė, kad reikalaujant mokėti ITPO taikomas Europos Sąjungos teisei prieštaraujantis dvigubas apmokestinimas, atsižvelgiant į tai, kad kartu mokama rinkliava už rezervuotą viešąjį radijo dažnį (spekto rinkliava), kuri dabar reglamentuojama 2014 m. gegužės 9 d. Bendrojo telekomunikacijų įstatymo Nr. 9/2014 (toliau – LGTT) I priedo 3 punkto nuostatose. Taip yra dėl to, kad šiuo mokesčiu apmokestinamas veiksmas yra administracinės koncesijos, leidžiančios privačiai naudotis viešuoju radijo spektru pagal koncesijos nuostatas, suteikimas, todėl pagal Bendrąjį regioninį apmokestinimo įstatymą nustatoma apmokestinamoji vertė, sudaryta iš koncesininko mokamos kainos ar užmokesčio ir 10 % metinės (spekto) rinkliavos kapitalizacijos.
- 6 Toliau pareiškėja nurodė tvarką, įtvirtintą Direktyvoje 2002/20 (Leidimų direktyva), visų pirma jos 12 ir 13 straipsniuose, kurie veikia tiesiogiai, kaip matyti, be kita ko, iš 2012 m. liepos 12 d. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-55/2011 ir sujungtose bylose, susijusio su ankstesniais sprendimais, kaip antai 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimu *Albacorn ir Infostrada* (C-292/01 ir C-293/01, EU:C:2003:480) ir kitais nurodytais vėlesniais sprendimais; pagal šią tvarką valstybėms draudžiama rinkti kitus mokesčius ar rinkliavas nei numatyti direktyvoje. Pareiškėja teigia, kad apmokestinant ITPO neužtikrinamas optimalus išteklių naudojimas, ir apibendrinama pažymi, jog vidaus mokesčių kategorijų įvairovė yra nesvarbi, kaip pabrėžiama 2017 m. sausio 18 d. ESTT sprendime *IRCCS – Fondazione Santa Lucia* (C-189/15, EU:C:2017:17).
- 7 Savo ruožtu *Diputación Foral de Gipuzkoa* neigė, kad taikomas tariamas dvigubas apmokestinimas, remdamasi tuo, kad pagal Bendrąjį regioninį apmokestinimo įstatymą mokestis ir rinkliava skiriasi (16 straipsnio 2 dalis), ir pažymėjo, jog ITP – tai mokestis, kuriuo apmokestinama administracinė koncesija (Bendrojo regioninio apmokestinimo įstatymo Nr. 18/1987 7 straipsnio pirmos pastraipos b punktas). Vėliau *Diputación Foral de Gipuzkoa* paminėjo rinkliavą už naudojimąsi viešuoju radijo spektru, kuri šio proceso tikslais reglamentuojama LGTT Nr. 32/2003, ir nurodė šio įstatymo 49 straipsnį dėl minėtų rinkliavų paskirties; apibendrinama ji pažymėjo, kad apmokestinamas veiksmas yra bet kokių viešųjų dažnių rezervavimas siekiant privačiai jais naudotis ir valdymo išlaidų finansavimas, todėl ji daro išvadą, kad dvigubo apmokestinimo nėra, atsižvelgiant į tai, jog ITP apmokestinamas dėl naudojimosi atsirandantis turto perleidimas, o ne dažnių rezervavimas siekiant jais naudotis privačiai, kuris apmokestinamas rinkliava. Ji atkreipia dėmesį į tai, kad Direktyvos 2002/20/EB 12 ir 13 straipsniuose neribojama bendra valstybių narių galimybė reguliuoti kitus

mokesčius, kaip yra ITP ir įmonių pelno mokesčio, kuriuos privalo mokėti operatoriai, atvejais, ir, kaip ir T.E.A.F., ji nurodo sprendimus, priimtus atitinkamų aukštesniųjų teisingumo teismų, įskaitant Madrido bei Galisijos aukštesniuosius teisingumo teismus, kolegijų; remdamasi šiais sprendimais ji tvirtina, jog ITP nėra užmokestis už telekomunikacijų paslaugas. Galiausiai *Diputación Foral de Gipuzkoa* taip pat nesutinka su argumentu, kad vidaus mokesčių kategorijos nesvarbios, nes šiuo atveju nagrinėjami mokesčiai, kurių apmokestinamieji įvykiai skiriasi, taip pat kaip įmonių pelno mokesčio ar PVM atveju.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindų santrauka

- 8 Pagal Bendrąjį telekomunikacijų įstatymą, kuris nagrinėjamu atveju buvo 2003 m. lapkričio 3 d. Bendrasis telekomunikacijų įstatymas Nr. 32/2003 (BOE, Nr. 264, 2003 m. lapkričio 4 d., dabar panaikintas) šioje srityje nustatomos tam tikros rinkliavos, dėl kurių 49 straipsnio 3 dalyje pabrėžiama, kad „nepažeidžiant 2 dalies nuostatų, nustatant rinkliavas už naudojimąsi viešuoju radijo spektru <...> siekiama užtikrinti optimalų šių išteklių panaudojimą, atsižvelgiant į turto, kuriuo leidžiama naudotis, vertę ir stoką“. Ši nuostata pakartota dabartinio naujojo 2014 m. gegužės 9 d. LGTT Nr. 9/2014 71 straipsnio 3 dalyje.

Abiejų įstatymų I priede buvo reglamentuojamos įvairios rinkliavos, įskaitant rinkliavą už naudojimąsi viešuoju radijo spektru, kuri šio priedo 3 punkte nurodyta pateikiant tokią apibrėžtį: „Bet kokio viešojo radijo dažnio rezervavimas, kai operatoriai jį rezervuoja vieno ar kelių asmenų ar subjektų naudai tam, kad jis būtų naudojamas privačiai ar specialiais tikslais, apmokestinamas metine rinkliava pagal šioje dalyje įtvirtintas nuostatas. Nustatant rinkliavos, kurią turi mokėti ja apmokestinami asmenys, sumą atsižvelgiama į rezervuoto dažnio naudojimo rinkos vertę ir į jo potencialų rentabilumą naudotojui <...>.“

Pirma, šioje srityje kompetentinga *Administración del Estado* (Valstybės administracija, Ispanija) pareikalavo, kad telekomunikacijų operatorė – bendrovė pareiškėja – mokėtų būtent šią rinkliavą, žinomą kaip spektro rinkliava, kuri patenka į Direktyvos 2002/20/EB 13 straipsnio taikymo sritį ir kurios tikslas bei garantijos įtvirtinti jau minėtose LGTT nuostatose.

- 9 Antra, *Diputación Foral de Gipuzkoa* taip pat pareikalavo, kad minėta operatorė mokėtų bendrą mokesį, vadinamą turto perleidimo mokesčiu, t. y. brangaus turto perleidimo mokesį (ITPO), kurį, remdamasi Ekonominiu susitarimu su valstybe, patvirtintu 2002 m. gegužės 23 d. Įstatymu Nr. 12/2002, reguliuoja ir valdo ši istorinė provincija, pervedanti jį valstybės mokesčių administratoriui.

Tiek nacionalinės teisės aktuose, tiek šiuo atveju taikomuose Gipuzkoa provincijos regioniniuose teisės aktuose reglamentuojant apmokestinamus įvykius administracinės koncesijos suteikimas laikomas turto perleidimu.

- 10 Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančiam teismui kyla klausimas, ar tikslinga pateikti pagal SESV 267 straipsnį klausimą dėl išaiškinimo. Šiuo tikslu jis mano, kad abiejų taikytų mokesčių suderinamumas kelia daug abejonų atsižvelgiant į Direktyvą 2002/20 ir kad šis klausimas nebuvo išnagrinėtas ar išaiškintas nei taikytinose direktyvose, nei Teisingumo Teismo jurisprudencijoje. Taigi Teisingumo Teismo pagalba yra būtina, ypač atsižvelgiant į tai, jog toje pačioje Ispanijos valstybėje nuomos yra pateikę kiti teismai, kurie abiejų mokesčių suderinamumą laiko savaime suprantamu, todėl minėtas teismas nėra tikras dėl vienodo direktyvos taikymo, nagrinėdamas operatorės (pareiškėjos) iškeltą nesuderinamumo klausimą.
- 11 Reikia atkreipti dėmesį į tai, kad pareiškėja primena, jog paties Ispanijoje galiojančio Bendrojo telekomunikacijų įstatymo (Įstatymas Nr. 9/2014) 64 straipsnio 5 dalyje „turto perleidimo ir dokumentais įformintų teisinių sandorių mokesčio nemokėjimas“ laikomas priešastimi panaikinti leidimą, o tai galima suprasti taip, kad pagal *mens legislatoris* abu mokesčiai gali arba privalo sutapti ir kad ITPO mokėjimas yra veiksminga leidimo turėjimo sąlyga.
- 12 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas mano, kad operatorės *Vodafone España S.A.U.* aiškinimo, pagrįsto Teisingumo Teismo sprendimais, kaip antai 2012 m. liepos 12 d. sprendimu, priimtu bylose C-55/11, C-57/11 ir C-58/11, kurie lygiai taip pat skirti Ispanijos Karalystei, – juose pažymima, kad valstybės narės negali rinkti kitokių mokesčių ar rinkliavų nei numatytieji direktyvos 12 ir 13 straipsniuose, nepaneigia priešingas Gipuskoa provincijos regioninės administracijos argumentas, pagrįstas jos nurodomais vidaus sprendimais, kad ITPO ir spektro rinkliava taikoma skirtingam apmokestinamam įvykiui.
- 13 Remiantis tuo, kad nurodyti direktyvos 12 ir 13 straipsniai į nacionalinę teisę šioje srityje perkeliama LGTT, I priedo 3 punkto nuostatą dėl rinkliavos galima aiškinti tik remiantis leidimais naudotis viešuoju radijo spektru, apibrėžtais galiojančio įstatymo 62 straipsnyje. Vis dėlto šioje nuostatoje, atskiriant bendrą, specialų ir privatų naudojimąsi ir nustatant, kad leidimo reikia tik pastariesiems dviem būdams, įtvirtinta būtent tai, kad „specialus naudojimas viešuoju radijo spektru reiškia, jog naudojamas šiam spektrui bendrai naudoti skirtingais dažnių juostomis, neribojant operatorių ar naudotojų skaičiaus ir taikant kiekvienu atveju nustatomas technines bei paslaugų teikimo sąlygas“, ir kad „privatus naudojimas viešuoju radijo spektru – tai naudojimas, kai toje pačioje fizinėje taikymo srityje tam tikrais dažniais naudojamas išimtinė tvarka arba jais naudojasi ribotas naudotojų skaičius“. 3 ir 4 dalyse nurodomi atvejai, kuriais teisės naudotis viešuoju radijo spektru suteikiamos bendru leidimu arba individualiu leidimu, o 5 dalyje nustatyta, kad „likusiais ankstesnėse dalyse nenumatytais atvejais siekiant suteikti teisę privačiai naudotis viešuoju radijo spektru reikalinga administracinė koncesija. Norint skirti šią koncesiją taikomas išankstinis reikalavimas, kad pareiškėjai turėtų elektroninių ryšių operatoriaus statusą <...>“.

- 14 Šiuo atveju nagrinėjama specialios ar konkrečiam sektoriui priklausančios viešosios nuosavybės teisinė ir administracinė sistema iš esmės niekaip nesiskiria nuo tos, kuri 2003 m. lapkričio 3 d. Įstatymo Nr. 33/2003 dėl viešojo administravimo institucijų turto IV antraštinės dalies 84–104 straipsniuose bendrai nustatyta visoms Ispanijos Karalystės viešojo administravimo institucijų viešojo turto rūšims, todėl darytina išvada, kad telekomunikacijų operatoriui, gaunančiam išimtinę teisę naudoti tam tikrus radijo dažnius (kaip yra nagrinėjamu atveju), suteikiama tikra viešoji administracinė koncesija, kuri yra tokio paties pobūdžio kaip koncesijos, nurodytos Gipuskoa bendrojo regioninio apmokestinimo įstatymo 7 straipsnio 1 dalies b punkte; šios koncesijos, kaip ir visų koncesijų, tikslas – laikinai privačiai naudotis suteikiamu viešuoju turtu už tai mokant mokesťi.
- 15 Taigi, šios radijo spektro koncesijos atveju turtas neperleidžiamas nei didesniu, nei mažesniu mastu nei bet kurios kitos koncesijos atveju, ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad atsižvelgiant į telekomunikacijų teisę bei bendrą viešąją administracinę teisę negalima pritarti aiškinimui, kuriam pritaria administracinė institucija atsakovė.
- 16 Remiantis tuo, kas išdėstyta, pagal direktyvą ir Teisingumo Teismo jurisprudenciją yra nesvarbu tai, kad nacionalinėje teisėje techniškai apmokestinimo požiūriu atskiriama rinkliava ir mokesťis. Direktyvos 13 straipsnyje valstybėms narėms leidžiama reikalauti, kad būtų mokami „mokesčiai“ ir „rinkliavos“, ir operatoriaus privalomai mokama suma už šios viešojo radijo spektro administracinės koncesijos gavimą yra ne šiaip mokesťis, o užmokesťis už leidimą naudotis, todėl daugumoje atvejų, kurie apmokestinami pagal Bendrojo regioninio apmokestinimo įstatymo 7 straipsnio 1 dalies b punktą, nekilo kliūčių nesunkiai ir veiksmingai kartu rinkti mokesťinę įmoką (mokesťi) ir taikyti kitą prievolę – rinkliavą ar atlygį valstybei, kurį koncesioninkas privalo mokėti kaip koncesijos mokesťi, net jei šiuo metu *Ley General Tributaria estatal* 58/2003 (2003 m. gruodžio 17 d. Bendrasis valstybės apmokestinimo įstatymas Nr. 58/2003) 2 straipsnio 2 dalies b punkte ir atitinkamame Gipuskoa provincijos regioniniame įstatyme jis apibrėžiamas kaip rinkliava.
- 17 Vis dėlto rinkliavos ir mokesčio atskyrimas nacionalinėje teisėje, taip pat visi svarstymai dėl abiejų mokesčių tikslo ir taikymo aplinkybių conceptualaus skirtumo visiškai netenka prasmės, nes Direktyvoje 2002/20 draudžiama kartu taikyti du ar daugiau mokesčių ar rinkliavų už tą pačią įmonės operatorės galimybę privačiai naudotis radijo spektru arba, kitaip tariant, už tą patį „apmokestinamą objektą“, t. y. kartu taikyti bet kokio tipo mokesčius, finansines įmokas ar rinkliavas, renkamus pagal tos pačios direktyvos 13 straipsnio nuostatas, ir šis bendro pobūdžio draudimas apima visus nacionalinės teisės institutus, kad ir kokie subtilūs būtų juose reglamentuojami aspektai ir jų conceptualūs skirtumai, kuriuos galima nustatyti, ir nepriklausomai nuo to, koks didelis šio draudimo poveikis bendrai mokesčių sistemai ir bendroms jos kategorijoms, kaip yra ir ITPO atveju.

- 18 Tokią išvadą galima daryti remiantis labai svarbiais 2012 m. liepos 12 d. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimo *Vodafone España ir France Telecom España* (C-55/11, C-57/11 ir C-58/11, EU:C:2012:446) punktais, visų pirma šio sprendimo 26–28 punktais, kuriuose jis pripažino, kad „valstybės narės gali rinkti tik tuos su elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų teikimu susijusius mokesčius ar rinkliavas, kurie numatyti šioje direktyvoje“, ir kad „Leidimų direktyva yra maksimalius standartus nustatanti direktyva, taigi pagal ją valstybės narės gali rinkti tik tuos su elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų teikimu susijusius mokesčius ar rinkliavas, kurie numatyti šioje direktyvoje. Direktyva siekiama įgyvendinti bendroji sistema būtų visiškai neveiksminga, jeigu valstybės narės galėtų atitinkamame sektoriuje veikiančioms įmonėms laisvai nustatyti mokesčines prievoles“. Šią jurisprudenciją visiškai patvirtino Ispanijos Karalystės *Tribunal Supremo* (Aukščiausiasis Teismas).
- 19 Pagrindęs savo pradinį įsitikinimą, kad abu mokesčiai nesuderinami, prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiantis teismas išdėsto pastabas, kuriomis, nepaisydamas to, jis vis dėlto remiasi pateikdamas prašymą priimti prejudicinį sprendimą; be to, jis atsižvelgia į tai, kad gali būti pateiktas kasacinis skundas tuo atveju, jei būtų manoma, jog jo priimtas sprendimas akivaizdžiai prieštarauja Teisingumo Teismo jurisprudencijai. Šiuo tikslu, atsižvelgdamas į plačiai žinomą 1982 m. spalio 6 d. Sprendimą *Cilfit ir kt.* (283/81, EU:C:1982:335), jis nurodo kelis sprendimus, kuriuose pritariama šiam požiūriui: 2019 m. sausio 30 d. Sprendimą *Belgija / Komisija* (C-587/17 P, EU:C:2019:75), 2017 m. kovo 15 d. Sprendimo *Aquino* (C-3/16, EU:C:2017:209) 31–33 punktus, 2014 m. liepos 17 d. Sprendimo *Torresi* (C-58/13 ir C-59/13, EU:C:2014:2088) 32 punktą, 2015 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *X ir van Dijk* (C-72/14 ir C-197/14, EU:C:2015:564) 53 punktą ir 1982 m. spalio 6 d. Sprendimą *Cilfit ir kt.* (283/81, EU:C:1982:335).